

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Hun døde og blev begravet

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 438. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-idm140199753215664/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

ham paa en Stol. Vand var der ikke ved Haanden, men et Glas bayersk Øl; og han drak en stor Slurk og græd højt — en hjerteskræende Klage, hvori alle Fruentimmernes Hulken blandede sig, medens Mændene paa et Tegn af Julius greb Kistelaaget og sømmede det til med Professionisters hastige, bestemte Slag.

„Det er s'gu en underlig Fisk!“ mumlede Jakob. „Staar man ikke her og bliver ganske valen inden i. Kom, Folkens! Af Sted med hende!“ —

Og de bar Ane ud og satte hende med alle Kransene paa Arbejdsvognen, og saa blæste Musikanterne, og det kørende og det gaaende Følge ordnede sig. Og Hr. Ludvig Bisserup sad, uden Overfrakke, hos Kusken paa Ligvognen, stadig tørrende Øjnene, saa at de sorte Handsker trykkede Mærker i det blege Ansigt, medens Kuldegysninger gennemfo'r den slanke Opvarterkrop.

Det var et bedrøveligt Ligtog i et bedrøveligt Vejr. Og da man kom til Kirkegaarden, som var en eneste stor, leret Banke, hvorfra der stak Kors og Rækværker op som Naale fra en Sværpude, saa gled Anes Bærere ud i det fedtede Ælte, medens Himlen sendte sine tunge Hesttrarer ned over Paraplyer, Filthatte og Hovedklæder, ligesom over en Flok formummede.

Dér stod Præsten oppe ved Graven. Han havde ventet og var utaalmodig. Selv en Præst kan blive det. Taler var bestilt lang, og Honoraret, der var betalt forud, stod i Forhold dertil. Alligevel tænkte Pastoren, at det var til hans Sognefolks Bedste, om man tog skyldigt Hensyn til Vejret.

Han begyndte:

„Kære Medkristne. Naar vi staar ved denne Baare!“ ...

Her trommede Regnen paa Pastorens Paraply. Det var en ny, smuk, stramt udspændt Silkeskærm. Og Skærmen sank lavere og lavere ned over Præsten, og Ordene kæmpede for at slippe ud og frem, og alle de andre Paraplyer sænkede sig, med lange, drivende Vandløb fra Duppene, ned over Følget, ned over Kirkegaarden, over Graven, over Ane, over den forhenværende Opvarters Kærlighed, hans Livs ægte Følelse, der nu fik en standsmæssig Jordfæstelse.

Julius dukkede et Øjeblik frem under sin Paraply. Han saa' sig om — og stak Hornskaftet af Regnskærmen i Munden. Han følte, at han kunde have givet ti Kroner til de fattige for at faa Lov til at eksplodere blot et Sekund.

Men saa tænkte han paa Ane, paa Kælderen, paa hendes sidste Hilsen. Det gav et Stik, et Sæt i hans venstre Side. Han troede, at det var noget andet, og kneb til. Men det var et Stik i Hjertet. Ane var død, og nu begravede de hende.